

JUAN GÓMEZ-JURADO

Η
ΟΥ
ΛΗ

Μετάφραση:
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΒΑΣΙΛΑΚΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κράτα τα μάτια σου ορθάνοιχτα πριν
από τον γάμο, μισόκλειστα μετά.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

Όποιος είναι μες τη ζεστασιά, πώς θες
να καταλάβει αυτούς που ξεπαγιάζουν;

ΑΛΕΞΑΝΤΡ ΣΟΛΖΕΝΙΤΣΙΝ*

Πες μου, αγόρι μου... έχεις χορέψει ποτέ
με τον διάβολο στο αχνό φεγγαρόφωτο;

ΤΖΑΚ ΝΕΪΠΙΕΡ

* Σ.τ.Μ.: Αλεξάντρ Σολζενίτσιν, *Μια ημέρα του Ιβάν Ντενίσοβιτς*, μτφρ.
Σ. Πατατζή, Papyrus Press, Αθήνα 1979.

ΙΡΙΝΑ

Το κορίτσι δεν ένιωσε πόνο όταν το καρφί τού έσκισε το πρόσωπο, κάτω απ' το αριστερό του μάτι.

ΣΑΪΜΟΝ

Το πρώτο μου λάθος ήταν πως την ερωτεύτηκα.

Το δεύτερο που δεν τη ρώτησα για κείνη την ουλή.

Το κακό είναι ότι ετοιμάζομαι να διαπράξω και το τρίτο, και θα 'ναι πολύ χειρότερο απ' τα δύο προηγούμενα.

Απ' τον δεξή μου ώμο κρέμεται ένα σακίδιο που περιέχει το μέλλον μου κι εκείνο των υπαλλήλων μου, σε σφιχτές δεσμίδες των εκατό δολαρίων. Αν δρασκελίσω τούτο το κατώφλι μπροστά μου, θα καταστρέψω τις ζωές όλων αυτών που γνωρίζω και των οικογενειών τους. Λες και δεν με μισούν ήδη αρκετά.

Απ' τον αριστερό μου ώμο αναβλύζει καυτό ένα ρυάκι που γλιστράει κατά μήκος του χεριού και στάζει από την κάννη του πιστολιού. Νιώθω τη λαβή να κολλάει απ' το αίμα που στεγνώνει ανάμεσα στα δάχτυλα. Τη σφίγγω πιο δυνατά για να μου δώσει αυτοπεποίθηση. Δεν έχει αποτέλεσμα.

Κι ενώ οι αμφιβολίες με κατακλύζουν, η κρεμεζί λιμνούλα πλάι στο παπούτσι μου συνεχώς μεγαλώνει και η ζωτική μου δύναμη με εγκαταλείπει από την πληγή. Ο λευκός λαμπτήρας νέον που φωτίζει τον διάδρομο αναβοσβήνει, και τα μάτια μου προς στιγμή δεν εστιάζουν. Τα γόνατά μου τρέμουν κι ο φόβος είναι μια παγωμένη σιδερένια μπάλα στα σωθικά μου.

Ετοιμάζομαι να διαπράξω το μεγαλύτερο λάθος της ζωής μου.

Τα καλά νέα;

Τα καλά νέα είναι ότι δεν θα ζήσω για να το μετανιώσω.

II PIN

ΠΡΩΤΟ ΛΑΘΟΣ

1

Μια σύσκεψη

Γέρνω μπροστά και κάνω εμετό στον τεράστιο επιχρωμιωμένο κάδο. Το στομάχι μου συσπάται σαν συμμένο λεμόνι μέχρι να στεγνώσει από κάθε υγρό. Το αίμα που ρέει ορμητικό στο κεφάλι μου παγώνει τον χρόνο γύρω μου, και μόνο αυτή η ψυχρή μεταλλική επιφάνεια στην οποία στηρίζομαι υπάρχει μέχρι να καταφέρω να αναπνεύσω κανονικά.

«Είσαι καλά, Σάιμον;» λέει ο Τομ.

Το άγγιγμα του χεριού του φίλου μου στον ώμο μου είναι καθουχαστικό, ανακουφιστικό, τουλάχιστον ώσπου να καθίσω. Τότε με πιάνει από το πουκάμισο και με τραβάει πίσω, προσπαθώντας να με συνεφέρει. Πρέπει να στηριχτώ στον τοίχο για να τα καταφέρω, γιατί ο Τομ είναι μια πιθαμή κοντύτερος από μένα και ζυγίζει είκοσι κιλά λιγότερο.

«Σύνελθε, σε παρακαλώ. Σήμερα παίζονται τα πάντα, μεγάλε», λέει, κάνοντας νόημα στη ρεσεψιονίστ πίσω του.

Προσπαθώ να εισπνεύσω όσο περισσότερο αέρα γίνεται, παίρνοντας μεγάλες, βαθιές ανάσες.

«Ίσως θα έπρεπε να αναβάλουμε τη συνάντηση για μερικές μέρες. Να αποσαφηνίσουμε ορισμένες μεταβλητές, να δώσουμε στη LISA μια νέα...»

«Χριστέ μου, η αναπνοή σου μυρίζει σαν τουαλέτα νυχτερινού κέντρου», λέει ο Τομ, σουφρώνοντας τη μύτη του. «Όχι, δεν πρό-

κειται να καθυστερήσουμε τίποτα, γιατί ο τύπος δεν θα επιστρέψει στο Σικάγο μέχρι του χρόνου, και ως τότε θα έχουμε βρεθεί στον δρόμο, ζητιανεύοντας κάτω από μια γέφυρα ή κάπου χειρότερα. Ξέρεις τι τράβηξα για να κλείσω αυτό το ραντεβού; Θα μπει μέσα, θα του δείξεις αυτό το αναθεματισμένο αριστούργημα που έχεις σχεδιάσει και θα γίνουμε πλούσιοι».

Ο Τομ προφανώς κι έχει δίκιο, παρότι δεν θέλω να το παραδεχτώ.

Δεν αντιδρώ πολύ καλά υπό πίεση, ούτε στις κοινωνικές αλληλεπιδράσεις, ούτε καν όταν βρίσκομαι κοντά σε άλλους ανθρώπους. Μου αρέσει η μοναξιά. Κάποτε πήγα σε μια ψυχολόγο για να της μιλήσω για τις κρίσεις άγχους, τους κρύους ιδρώτες, τις ναυτίες και τις ζαλάδες που ένιωθα παρουσία τρίτων, και μου είπε ότι απλώς πίστευα πως προτιμούσα να είμαι μόνος γιατί ποτέ δεν είχα πάψει να είμαι. Και ότι η υποτιθέμενη προτίμησή μου για την απομόνωση ήταν μια εκλογίκευση.

Είχε ένα μπουλ γεμάτο καραμέλες βατόμουρο πάνω στο τραπέζι, και δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από αυτές ενώ έλεγε εκείνα τα λόγια που αναστάωσαν τον νοητικό μου χάρτη περισσότερο απ' όσο θα ήθελα. Μόλις ανέφερε το ζήτημα του αδελφού μου, χάρηκα που είχα μια δικαιολογία να σηκωθώ και να διακόψω τη συνεδρία. Και επειδή έμεναν δέκα λεπτά για να συμπληρωθεί η ώρα, πήρα μια χούφτα από εκείνες τις καραμέλες. Έχω τεραστιο χέρι και ακόμη θυμάμαι τη σύγκρουση στο πρόσωπο της ψυχολόγου όταν ο νέος της θεραπευόμενος και τα τρία τέταρτα του μπουλ με τις καραμέλες εξαφανίστηκαν από την πόρτα.

Δεν επιτρέπω σε κανέναν να μου μιλάει για τον αδελφό μου τον Άρθουρ. Ποτέ.

Με μια τελευταία ώθηση του Τομ, επιτέλους συνέρχομαι. Αποφεύγω μερικά πουφ σε έντονα φωτεινά χρώματα που μάλλον σε

προτρέπουν να παραμείνεις όρθιος, και πλησιάζω τη ρεσεψιονίστ. Ασιάτισσα, χαμογελαστή, με υπερβολικό μακιγιάζ και τα μαλλιά μαζεμένα σε μια τόσο σφιχτή αλογοουρά που πονάει η ψυχή σου να τη βλέπεις, κουμαντάρει ένα γραφείο κατασκευασμένο από ρητίνη και γυαλί που μπροστά του θα υπολειπόταν ακόμα κι η γέφυρα του Enterprise.

«Λυπάμαι που χρειάστηκε να το δείτε αυτό».

Της ξεφεύγει ένα γελάκι συνοχής.

«Μην ανησυχείτε. Είστε ο τέταρτος που βλέπω να κάνει εμετό στον κάδο, και είμαι μόλις δύο εβδομάδες στη δουλειά.

Μου προσφέρει ένα κουτί χαρτομάντιλα και παίρνω μια χούφτα, όλο ευγνωμοσύνη.

«Σίγουρα κανείς δεν σας ειδοποίησε πως θα έχετε δωρεάν ψυχαγωγία όταν πήρατε τη δουλειά. Η παρέλαση των ζητιάνων!»

«Ξέρω τι σημαίνει για σας τα σπασικλάκια το να δείτε το μεγάλο αφεντικό. Κάποιοι έρχονται φορώντας ακόμα και το λογότυπο της εταιρείας μας για να κερδίσουν την εύνοιά του. Αυτοί, το ξέρω, δεν θα αντέξουν περισσότερο από τρία λεπτά».

«Αρα αληθεύει η περίφημη ιστορία με την κλεψύδρα;»

Σηκώνει τους ώμους της, σαν να έχει ήδη πει πολλά.

«Ακούστε, φαίνεστε εντάξει τύπος. Υπογράψτε τη συμφωνία εμπιστευτικότητας και θα σας συνοδεύσω σε μια αίθουσα συσκέψεων, να φρεσκαριστείτε λιγάκι».

Μου δείχνει μια οθόνη αφής με ένα μακροσκελές κείμενο γεμάτο κουκκίδες και νομικές ρήτρες, παραρτήματα και νομικά έγγραφα. Δεν μπαίνω καν στον κόπο να προσποιηθώ ότι το διαβάζω, κοτσάρω απλώς την υπογραφή μου με τον δείκτη στο τέλος του εγγράφου. Δεν ξέρω αν έχω υπογράψει μια συμφωνία εμπιστευτικότητας ή αν έχω πουλήσει την ψυχή μου στην Infinity. Στην περίπτωση μου είναι ένα και το αυτό. Με όλα όσα γνωρίζουν αυτοί οι τύποι για μένα –για οποιονδήποτε από εμάς, βασικά–, είναι σαν να είμαι ήδη ιδιοκτησία τους.

Ο Τομ πλησιάζει κρατώντας τον δερμάτινο χαρτοφύλακά του και το σακίδιό μου, υπογράφει επίσης στην οθόνη και δυο γυάλινα πάνελ ανοίγουν για να μας επιτρέψουν την είσοδο στον παράδεισο. Πριν από μία δεκαετία, όταν ολοκλήρωσα τις σπουδές μου στην πληροφορική, θα έδινα τα πάντα για να μπω στα κεντρικά γραφεία της Infinity, να γίνω μέλος αυτής της ομάδας, να μάθω κάποια από τα πολλά μυστικά της. Αυτό ήταν το μικρότερο από τα γραφεία της εταιρείας, και παρ' όλα αυτά είχε όλες τις ανέσεις που είχαν κάνει την εταιρεία περιζήτητη στους νέους απόφοιτους στην Αμερική: δωρεάν σνακ και αναψυκτικά ανά πάσα στιγμή, μια τραπεζαρία με σεφ που θα μπορούσε να δουλεύει σε εστιατόριο πέντε αστέρων, αίθουσες αναψυχής, γυμναστήριο... Όλα αυτά τα βλέπουμε καθώς περνάμε, χωρίς η ρεσεψιονίστ να καταβάλλει την παραμικρή προσπάθεια να μας εξηγήσει οτιδήποτε. Ερχόμαστε να ζητήσουμε χρήματα, συνεπώς δεν δικαιούμαστε τη συνήθη ξενάγηση που σίγουρα θα έχει βαρεθεί να επαναλαμβάνει.

Της είμαι ευγνώμων για την απάθειά της. Ο Σάιμον που θα σκότωνε για να μπει εκεί δεν υπάρχει πια. Τόσα χρόνια που χτυπάει τη μία πόρτα μετά την άλλη μήπως βρει μια ευκαιρία τον έχουν εξαντλήσει, αυξάνοντας την κοινωνική του φοβία μέχρι να γίνει ο ερημίτης, με ύψος 1,90 και βάρος εκατό κιλά, ο οποίος διασχίζει τώρα τους διαδρόμους ενός απολεσθέντος παραδείσου.

Ο Τομ Γουίλσον, δικηγόρος και επιστήθιος φίλος μου –μια αντικειμενική ανασκόπηση θα υπογράμμιζε ότι είναι ο *μοναδικός*–, είναι το ακριβώς αντίθετο από μένα. Μικρόσωμος, κοκκινομάλλης, με σπινθηροβόλο βλέμμα, αεικίνητος. Πάντα με το χαμόγελο στα χείλη και με μια καλή κουβέντα για οποιονδήποτε συναντήσει. Αν γράψεις «εξωτερική γοητεία» στη Wikipedia, θα εμφανιστεί μια φωτογραφία του. Περνώντας από την τραπεζαρία, συναντάμε μια ελκυστική κοπέλα με μεγάλα κοκάλινα γυαλιά, ένα τριμμένο t-shirt με τον Κέρμιτ τον βάτραχο κι εφαρμοστό τζιν,

να κρατά έναν δίσκο με μια σαλάτα, ένα μπουκάλι νερό κι ένα πράσινο μήλο. Ο Τομ τής αρπάζει το μήλο καθώς περνάει, δαγκώνει ένα κομμάτι και κλείνει το μάτι στο κορίτσι. Αν το είχα κάνει εγώ αυτό, θα είχα καταφέρει να καλέσει την αστυνομία και να βγάλει περιοριστικά μέτρα. Εκείνος όμως αποσπά ένα επιφώνημα έκπληξης κι ένα τεράστιο χαμόγελο που διαρκεί όσο χρειάζεται ο Τομ για να εξαφανιστεί από το οπτικό της πεδίο, στην πρώτη γωνία όπου μας οδηγεί η ρεσεψιονίστ.

Όταν γυρίζει, συναντάει στο βλέμμα μου τον κακοκρυμμένο φθόνο. Τον μισώ.

«Σε μισώ», του λέω, για να το καταστήσω σαφές.

«Έλα, βρε Σάιμον. Χαλάρωσε λίγο. Πρέπει να είσαι σε καλή διάθεση για τον οικοδεσπότη μας».

Μου πετάει το μήλο, από το οποίο έχει κόψει μία μόνο, ολοστρογγυλη, τεράστια δαγκωνιά, μια παρωδία του διάσημου λογότυπου της Apple. Προσπαθώ απεγνωσμένα να το πιάσω χωρίς να μου πέσει το σακίδιο, αλλά δεν τα καταφέρνω, και τόσο το μήλο όσο και η τσάντα καταλήγουν στο πάτωμα.

Η ρεσεψιονίστ γυρίζει και με κατακεραυνώνει με το βλέμμα της ενώ προσπαθώ να μαζέψω τα κομμάτια του μήλου από τη μοκέτα. Δίνει την εντύπωση ότι μετανιώνει που μου φέρθηκε ευγενικά προηγουμένως, και με μια ψυχρή χειρονομία μάς δείχνει μια αίθουσα συσκέψεων.

«Περιμένετε εδώ και προσπαθήστε να μην τα κάνετε μπάχαλο».

Όπως πάντα, ο Τομ διασκεδάζει κι εγώ πληρώνω τα σπασμένα. Τον κάνω στην άκρη και μπαίνω στο δωμάτιο, ψάχνοντας για έναν κάδο σκουπιδιών για να πετάξω τα υπολείμματα του χάους.

«Μην αρπάζεσαι, φίλε», λέει ο Τομ. «Όλα καλά θα πάνε, θα δεις. Αυτοί οι άνθρωποι εκτιμούν τον αυθορμητισμό».

Ξεφυσάω αγανακτισμένος. Τα χέρια μου κολλάνε από τον χυμό που στάζει ανάμεσα στα δάχτυλα, και η αναπνοή μου επιτα-

Από τον πιο επιτυχημένο
Ισπανό συγγραφέα θρίλερ
στον κόσμο, δημιουργό
της *Κόκκινης Βασίλισσας*.

Ο Σάιμον Σαξ θα μπορούσε να είναι ένας τυχερός τύπος. Είναι νέος, ευφυής και βρίσκεται ένα βήμα πριν γίνει πολυεκατομμυριούχος, αν καταφέρει να πουλήσει τη μεγάλη του εφεύρεση –έναν εκπληκτικό αλγόριθμο– σε μια πολυεθνική. Παρά την επιτυχία του όμως, η μοναξιά τον κατακλύζει, καθώς στερείται παντελώς κοινωνικών δεξιοτήτων.

Όλα αλλάζουν όταν, ξεπερνώντας τις επιφυλάξεις του, μπαίνει σε μια ιστοσελίδα γνωριμιών. Εκεί γνωρίζει και ερωτεύεται παράφορα την Ιρίνα, με το πάθος και την απειρία ενός εφήβου, παρά τα χιλιάδες χιλιόμετρα που τους χωρίζουν.

Όμως εκείνη, σημαδεμένη με μια αινιγματική ουλή στο μάγουλο, κουβαλάει ένα σκοτεινό μυστικό...

